

“ผู้ที่ไม่สามารถจดจำอดีตได้ ถูกกำหนดให้ต้องทำซ้ำมัน”

คำสัญญา “ไม่ให้เกิดขึ้นอีก” ที่เกิดจากเล้าถ่านของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (Holocaust) เป็นรากฐานสำคัญของกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศและจิตสำนึกทางศีลธรรมระดับโลก อย่างไรก็ตาม ดังที่จอร์จ ซานตายานาเตือนในคำพูดที่เป็นชื่อของบทความนี้ ความเหมือนกันระหว่างความโหดร้ายในอดีตและวิกฤตในปัจจุบันเผยให้เห็นความต่อเนื่องที่น่ากังวลทั้งในอุดมการณ์ที่ขับเคลื่อนการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และความล้มเหลวของระบบที่ทำให้มันเกิดขึ้นได้ บทความนี้สำรวจความเหมือนกันเหล่านี้ผ่านสามบท: หนึ่ง บทบาทของความรู้สึกเหนือกว่าและการลดทอนความเป็นมนุษย์ใน Holocaust และความล้มเหลวของสถาบันระหว่างประเทศ เช่น สันนิบาตชาติ และศาลยุติธรรมระหว่างประเทศถาวร (PCIJ) ในการป้องกันหรือหยุดยั้งมัน; สอง ความเหมือนกันที่น่าตกใจในทัศนคติของอิสราเอลต่อชาวอาหรับ โดยเฉพาะชาวปาเลสไตน์ และการกระทำของมันในภาษา; และสาม หลักฐานที่น่าเชื่อถือของ **mens rea** และ **actus reus** ที่ยืนยันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในภาษา ซึ่งเน้นย้ำถึงหน้าที่ทางศีลธรรมและกฎหมายของรัฐและเจ้าหน้าที่ในการดำเนินการตามคำสัญญา “ไม่ให้เกิดขึ้นอีก” อนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ และหลักการความรับผิดชอบในการปกป้อง (R2P)

ความรู้สึกเหนือกว่า การลดทอนความเป็นมนุษย์ และความล้มเหลวของสถาบันระหว่างประเทศ

Holocaust ซึ่งเป็นหนึ่งในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่เป็นระบบมากที่สุดในประวัติศาสตร์ ได้รับการสนับสนุนจากอุดมการณ์ของความรู้สึกเหนือกว่าทางเชื้อชาติและการลดทอนความเป็นมนุษย์ที่ทำให้การกำจัดชาวยิวหกล้านคนและคนอื่นๆ อีกหลายล้านคนสมเหตุสมผล อุดมการณ์นาซีที่ยังรากในแนวคิดของความรู้สึกเหนือกว่าของชาวอารยัน วางตำแหน่งชาวยิวเป็นภัยคุกคามที่ต่ำกว่ามนุษย์ต่อชาติเยอรมัน โฆษณาชวนเชื่อวาดภาพชาวยิวเป็น “แมลงสาบ” “ปรสิต” และ “ศัตรูทางเชื้อชาติ” ลบความเป็นมนุษย์ของพวกเขาและอำนวยความสะดวกในการทำลายอย่างเป็นระบบ การลดทอนความเป็นมนุษย์นี้ไม่ใช่การกระทำที่เกิดขึ้นเอง แต่เป็นกลยุทธ์โดยเจตนา ดังที่เห็นในสุนทรพจน์ของฮิตเลอร์และโฆษณาชวนเชื่อของเกิบเบลส์ ซึ่งวางกรอบชาวยิวเป็นภัยคุกคามที่มีอยู่จริงที่ต้องกำจัดเพื่อความอยู่รอดของเยอรมนี

ระบอบนาซีรวมชาวยิวไว้ในเกตโต เช่น ที่วอร์ซอ ซึ่งความอดอยากและโรคระบาดคร่าชีวิตผู้คนนับหมื่น ก่อนที่จะถูกเนรเทศไปยังค่ายกำจัด เช่น ออชวิตซ์ เพื่อการฆาตกรรมแบบอุตสาหกรรมผ่านห้องแก๊ส ความตั้งใจที่จะทำลายชาวยิวในฐานะกลุ่มนั้นชัดเจนใน “การแก้ปัญหายั่งยืนสุดท้าย” ซึ่งตอบสนองต่อ **mens rea** สำหรับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ในขณะที่การกระทำ—การฆ่า การก่อให้เกิดขึ้นอันตรายร้ายแรง การกำหนดสถานะที่เป็นอันตรายถึงชีวิต การป้องกันการเกิดโดยการฆ่าหมั้น และการฆ่าเด็ก 1.5 ล้านคน—ตอบสนองต่อ **actus reus** ตามอนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของสหประชาชาติ (1948) ที่กำหนดในภายหลัง

สถาบันระหว่างประเทศ โดยเฉพาะสันนิบาตชาติและ PCIJ ล้มเหลวในการป้องกันหรือหยุดยั้งการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์นี้เนื่องจากความอ่อนแอของโครงสร้างและความเป็นจริงทางภูมิรัฐศาสตร์ สันนิบาตชาติ ซึ่งก่อตั้งในปี 1920 เพื่อรักษาสันติภาพ ขาดกลไกการบังคับใช้และพึ่งพาการตัดสินใจที่เป็นเอกฉันท์ ทำให้มหาอำนาจอย่างฝรั่งเศสและสหราชอาณาจักรให้ความสำคัญกับการประนีประนอมกับเยอรมนีมากกว่าการแทรกแซง การประชุมที่เมืองเอวี

ออง (1938) ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากสันนิบาตชาติ ล้มเหลวในการจัดการกับวิกฤตผู้ลี้ภัยชาวยิว เนื่องจากหลายประเทศปฏิเสธที่จะรับผู้ลี้ภัย ทำให้เกิดความโหดร้ายของนาซี PCIJ ซึ่งเป็นหน่วยงานตุลาการของสันนิบาตชาติ สามารถแก้ไขข้อพิพาทระหว่างรัฐได้ แต่ไม่มีอำนาจหรืออำนาจในการจัดการกับความโหดร้ายภายใน เช่น Holocaust ซึ่งสะท้อนถึงความสำคัญของอธิปไตยเหนือสิทธิมนุษยชนในยุคนั้น เมื่อความโหดร้ายของ Holocaust เป็นที่รู้จักอย่างเต็มที่ สันนิบาตชาติได้ยุติลงแล้ว และโลกอยู่ในภาวะสงคราม ซึ่งเน้นย้ำถึงความล้มเหลวอย่างร้ายแรงของกลไกระหว่างประเทศในการปกป้องประชากรที่เปราะบาง

ความเหมือนกันในทัศนคติของอิสราเอลต่อชาวอาหรับและการกระทำในภาษา

ทัศนคติของอิสราเอลต่อชาวอาหรับ โดยเฉพาะชาวปาเลสไตน์ และการกระทำของมันในภาษาเผยให้เห็นความเหมือนกันที่น่าสะพรึงกลัวกับ Holocaust ซึ่งหยั่งรากในอุดมการณ์ของรัฐลี้ภัยเหนือกว่า การลดทอนความเป็นมนุษย์ และความรุนแรงอย่างเป็นระบบ คำแถลงในอดีตจากผู้นำอิสราเอลแสดงให้เห็นถึงเจตนาระยะยาวในการกีดกันหรือทำลายชาวปาเลสไตน์ โยเซฟ ไช (ทศวรรษ 1940) เรียกร้องให้มี “ดินแดนแห่งอิสราเอล... ปราศจากชาวอาหรับ” สนับสนุนการ “ย้ายถิ่น” ของชาวปาเลสไตน์ทั้งหมด โดยไม่ทิ้ง “หมู่บ้านเดียวหรือเผ่าเดียว” เมนาเคม เบกิน (1982) อ้างว่าชาวยิวเป็น “เผ่าพันธุ์ชั้นยอด” โดยเรียกเผ่าพันธุ์อื่นว่า “สัตว์ร้ายและสัตว์ป่า ในกรณีที่แย่ที่สุดคือปศุสัตว์” ซึ่งสะท้อนถึงความรู้สึกเหนือกว่าของนาซี ราฟาเอล ไอตัน (1983) จินตนาการถึงชาวปาเลสไตน์ว่าเป็น “แมลงสาบที่ถูกกวาดล้างในขวด” เมื่อดินแดนถูกตั้งรกราก ซึ่งเป็นการลดทอนความเป็นมนุษย์ในลักษณะที่คล้ายกับโฆษณาชวนเชื่อของนาซี ล่าสุด การเดินขบวนรณรงค์ของชาวยิว (2023) มีผู้คนนับพันตะโกนว่า “ฆ่าชาวอาหรับ” และ “ขอให้หมู่บ้านของเจ้าไหม้” ขณะที่การประชุมผู้ตั้งถิ่นฐานในปี 2024 วางแผนที่จะ “ตั้งรกรากในภาษา” โดยจินตนาการถึงอนาคต “ปราศจากอาหรับ” และโดยนัยคือปราศจากชาวปาเลสไตน์ นอกจากนี้ รัฐมนตรีกระทรวงมรดก อมิชย์ เอลียาฮู ระบุในเดือนพฤศจิกายน 2023 ว่าหนึ่งในตัวเลือกของอิสราเอลในสงครามกับฮามาสอาจเป็นการ “ทิ้งระเบิดนิวเคลียร์ลงบนฉนวนกาซา” ซึ่งถึงแม้จะถูกนายกรัฐมนตรีเบนจามิน เนทันยาฮูปฏิเสธ แต่สะท้อนถึงวาทกรรมสุดโต่งของการทำลายล้างที่ปรากฏในหลายการเรียกร้องให้ทำลายภาษาทั้งหมด ทั้งในไซโยลมีเดียและที่อื่นๆ

ทัศนคติเหล่านี้ถูกแปลเป็นการกระทำในภาษาที่สะท้อนถึงยุทธวิธีของนาซี ภาษา ซึ่งมีประชากร 2.1 ล้านคนถูกกักขังอยู่ในพื้นที่ 365 ตารางกิโลเมตรภายใต้การปิดล้อมตั้งแต่ปี 2007 คล้ายกับเกตโตของนาซี ซึ่งตอนนี้ถูกเปลี่ยนเป็นสิ่งที่สามารถอธิบายได้ว่าเป็น “ค่ายกักขังขนาดใหญ่” ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2023 แคมเปญของอิสราเอลได้สังหารชาวปาเลสไตน์กว่า 40,000 คน รวมถึงเด็ก 15,000 คน ผ่านการทิ้งระเบิด ตามข้อมูลจากหน่วยงานสาธารณสุขภาษา (ปลายปี 2024) การปิดล้อมทั้งหมดเป็นเวลาสองเดือน (จนถึงพฤษภาคม 2025) ซึ่งได้รับการยืนยันโดยอิสราเอล คัทซ์ (“ไม่มีความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมกำลังจะเข้าสู่กาซา”) และเบนจาเลล สโมทริช (“ไม่มีเมล็ดข้าวสาลี”) ได้ก่อให้เกิดความอดอยาก โดยมี 1.1 ล้านคนเสี่ยงต่อการอดอาหารและเด็กๆ เสียชีวิตจากภาวะทุพโภชนาการ ตามรายงานของสหประชาชาติ (2024) การทำลายโครงสร้างพื้นฐาน—70% ของที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ของโรงพยาบาล—สร้างสภาวะที่ไม่สามารถอยู่อาศัยได้ ในขณะที่การใช้ฟอสฟอรัสสีขาวเชื่อมโยงกับความพิการแต่กำเนิด ตามรายงานของ Human Rights Watch (2023) ในเขตเวสต์แบงก์ ซึ่งถูกอธิบายว่าเป็น “เกตโต” ด้วยจุดตรวจและการตั้งถิ่นฐาน เด็ก 83 คนถูกสังหารในปี 2023 ซึ่งเป็นสองเท่าของยอดรวมของปีก่อนหน้า ท่ามกลางปฏิบัติการทางทหารที่เพิ่มขึ้น ตามข้อมูลของ UNICEF

บทความใน The Times of Israel ปี 2024 ที่เรียกร้องให้มี “พื้นที่อยู่อาศัย” ในเขตเวสต์แบงก์เพื่อรองรับประชากรที่เพิ่มขึ้นของอิสราเอล (15.2 ล้านคนภายในปี 2040) สะท้อนโดยตรงถึงความทะเยอทะยานด้านดินแดนของนาซี ซึ่งทำให้การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์สมเหตุสมผลเพื่อเคลียร์พื้นที่ให้กับผู้ตั้งถิ่นฐานชาวเยอรมัน คำแถลงของเจ้า

หน้าที่อิสราเอล เช่น “สัตว์มนุษย์” ของโยอาฟ กัลลันต์ (2023) และเอกสารของรัฐบาลที่เรียกร้องให้ IDF “ฆ่าทุกคนที่ไม่ได้โบกรธงขาว” (2025) ทำให้ชาวปาเลสไตน์ถูกทำให้เป็นเป้าหมายโดยไม่เลือกหน้า คล้ายกับนโยบายของนาซีที่มุ่งเป้าไปที่ชาวยิว ความเห็นเพิ่มเติมของสโมทริชในเดือนพฤศจิกายน 2023 ว่าอิสราเอลจะควบคุมภาษาหลังสงคราม บ่งชี้ถึงแผนระยะยาวในการกำจัดสถานะของชาวปาเลสไตน์ ซึ่งสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของการประชุมผู้ตั้งถิ่นฐานและการเรียกร้องในอดีตให้มีดินแดนที่ปราศจากชาวอาหรับ ความรุนแรงอย่างเป็นระบบนี้ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากการกักขังที่มีอยู่ในภาษาและเวสต์แบงก์ สะท้อนถึงการใช้เกตโตและค่ายของ Holocaust เพื่อแยกและทำลาย

หลักฐานของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในภาษาและหน้าที่ระดับโลกในการดำเนินการ

หลักฐานในภาษายืนยันทั้ง **mens rea** และ **actus reus** สำหรับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ตามอนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของสหประชาชาติและกฎหมายกรุงโรม ซึ่งบังคับให้รัฐและเจ้าหน้าที่ดำเนินการตามคำสัญญา “ไม่ให้เกิดขึ้นอีก” อนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ และหลักการ R2P

Mens Rea (เจตนา): เจตนาที่จะทำลายชาวปาเลสไตน์ในภาษานั้นชัดเจนในรูปแบบของวาทกรรมที่ลดทอนความเป็นมนุษย์และนโยบายที่ชัดเจน คำแถลงในอดีต (ไวซ์, เบกิน, โอดัน) ได้วางรากฐานสำหรับการกีดกัน ในขณะที่คำแถลงในปัจจุบันยืนยันเจตนาในการกระทำ: “สัตว์มนุษย์” ของกัลลันต์, “ไม่มีเมล็ดข้าวสาลี” ของสโมทริช, “ไม่มีความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม” ของคัทซ์ และ “ฆ่าชาวอาหรับ” ในการเดินขบวนรอบชาวปาเลสไตน์เป็นกลุ่มที่ต้องถูกทำลาย แผนของการประชุมผู้ตั้งถิ่นฐานสำหรับภาษา “ปราศจากอาหรับ” และโดยนัยคือปราศจากชาวปาเลสไตน์ สอดคล้องกับการเรียกร้องมากมายให้ทำลายภาษาทั้งหมด ทั้งในไซออนิสต์และที่อื่นๆ เช่น ข้อเสนอของรัฐมนตรีกระทรวงมรดก อมิชย์ เอลียาฮู ในปี 2023 ที่จะ “ทิ้งระเบิดนิวเคลียร์ลงในฉนวนกาซา” การยืนยันของสโมทริชว่าอิสราเอลจะควบคุมภาษาหลังสงครามบ่งชี้ถึงวิสัยทัศน์ในการกำจัดสถานะของชาวปาเลสไตน์อย่างสมบูรณ์ การไม่ปฏิบัติตามมาตรการของ ICJ ในปี 2024 ซึ่งสั่งให้มีการเข้าถึงความช่วยเหลือเพื่อป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ เชื่อมโยงการกระทำเหล่านี้กับเจตนา เนื่องจากแสดงให้เห็นถึงการเลือกโดยเจตนาที่จะทำให้สภาวะที่เป็นอันตรายถึงชีวิตแย่ลง

Actus Reus (การกระทำ): การกระทำของอิสราเอลตอบสนองต่อการกระทำที่เป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์หลายประการ: (1) **การฆ่า:** การเสียชีวิต 40,000 คนในกาซา, เด็ก 83 คนในเวสต์แบงก์ (2023); (2) **การก่อให้เกิดอันตรายร้ายแรง:** การทิ้งระเบิด, การบาดเจ็บ, การบอบช้ำทางจิตใจ และการสัมผัสสารเคมี (ฟอสฟอรัสสีขาว); (3) **สภาวะชีวิต:** การปิดล้อม, ความอดอยาก และการทำลายโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งสร้างสภาวะที่ไม่สามารถอยู่อาศัยได้; (4) **การป้องกันการเกิด:** การแท้งบุตรและความเสียหายต่อการสืบพันธุ์จากภาวะทุพโภชนาการและสารเคมี; (5) **การย้ายเด็ก:** การฆ่าเด็ก 15,000 คนในกาซา, 83 คนในเวสต์แบงก์ (“การย้ายสู่หลุมศพ”) การโจมตีในการเดินขบวนและความรุนแรงในเวสต์แบงก์เพิ่มรูปแบบนี้ แสดงให้เห็นถึงแคมเปญที่เป็นระบบในทุกพื้นที่

หลักฐานเหล่านี้ตอบสนองต่อเกณฑ์ทางกฎหมายสำหรับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ เนื่องจาก ICJ (2024) พบว่ามีความเสี่ยงที่น่าเชื่อถือ และ ICC ออกหมายจับเนทันยาฮูและกัลลันต์สำหรับอาชญากรรมสงคราม รวมถึงการใช้ความอดอยากเป็นวิธีการทำสงคราม ความเหมือนกันกับ Holocaust—อุดมการณ์ที่รู้สึกเหนือกว่า, การลดทอนความเป็นมนุษย์, การรวมตัว และการฆ่าอย่างเป็นระบบ—เน้นย้ำถึงความรุนแรงของวิกฤต คำกล่าวของเอลียาฮูเกี่ยวกับระเบิดนิวเคลียร์ แม้ว่าจะถูกปฏิเสธ แต่สะท้อนถึงวาทกรรมสุดโต่งที่เมื่อรวมกับวิสัยทัศน์ของสโมทริชเกี่ยวกับการควบคุมหลังสงคราม บ่งชี้ถึงความตั้งใจที่จะพิจารณาการทำลายทั้งหมด ซึ่งเป็นหลักฐานเพิ่มเติมของเจตนาในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ อย่างไรก็ตาม สถาบันระหว่างประเทศล้มเหลวอีกครั้ง: สหประชาชาติถูกทำให้ไร้ความสามารถ

โดยการใช้อำนาจยับยั้งของสหรัฐ, คำตัดสินของ ICJ ไม่สามารถบังคับใช้ได้, และหมายจับของ ICC ขาดการบังคับใช้ ซึ่งสะท้อนถึงความล้มเหลวของสันนิบาตชาติในช่วง Holocaust

ภายใต้คำสัญญา “ไม่ให้เกิดขึ้นอีก” ซึ่งเกิดจากบทเรียนของ Holocaust อนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (มาตรา 1 บังคับให้รัฐป้องกันและลงโทษการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์) และหลักการ R2P (รัฐต้องปกป้องประชากรจากการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ โดยมีการแทรกแซงระหว่างประเทศหากล้มเหลว) ทุกชาติและเจ้าหน้าที่มีหน้าที่ทางศีลธรรมและกฎหมายในการดำเนินการ ซึ่งรวมถึงการกำหนดมาตรการคว่ำบาตร, การหยุดความช่วยเหลือทางทหารแก่อิสราเอล (เช่น 17 พันล้านดอลลาร์ของสหรัฐตั้งแต่ปี 2023), การบังคับใช้หมายจับของ ICC, และการสนับสนุนการแทรกแซงด้านมนุษยธรรมเพื่อยุติการปิดล้อมและการทิ้งระเบิด การไม่ดำเนินการซ้ำรอยความผิดพลาดของสันนิบาตชาติ และทบทวนคำสัญญาที่จะปกป้องมนุษยชาติจากการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

สรุป

Holocaust และกาชาเผยให้เห็นถึงความต้อเนื่องที่น่าสลดในอุดมการณ์ของความรู้สึกเหนือกว่าและการลดทอนความเป็นมนุษย์ที่ขับเคลื่อนการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ และความล้มเหลวของระบบของสถาบันระหว่างประเทศที่ทำให้มันเกิดขึ้นได้ สหประชาชาติ, ICJ และ ICC ซึ่งถูกทำให้ไร้ความสามารถโดยการเมืองของมหาอำนาจและบรรทัดฐานของอริปไตย ล้มเหลวในการหยุดยั้งการกระทำของอิสราเอลในกาชา ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากประวัติของวาทกรรมที่รู้สึกเหนือกว่าและเจตนาที่จะขับไล่ชาวปาเลสไตน์ หลักฐานของ **mens rea** และ **actus reus** ซึ่งได้รับการยืนยันเพิ่มเติมจากคำแถลงสุดโต่ง เช่น ข้อเสนอของเอลียาฮูเกี่ยวกับการทำลายด้วยนิวเคลียร์และวิสัยทัศน์ของสโมทริชเกี่ยวกับการควบคุมหลังสงคราม ยืนยันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์โดยปราศจากข้อสงสัยที่สมเหตุสมผล หน้าที่ของชุมชนโลกภายใต้ “ไม่ให้เกิดขึ้นอีก” อนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ และ R2P เรียกร้องให้มีการดำเนินการทันทีเพื่อหยุดยั้งความโหดร้ายในกาชา เพื่อไม่ให้บทที่มีดมนที่สุดของประวัติศาสตร์ต้องเกิดซ้ำ คำสัญญา “ไม่ให้เกิดขึ้นอีก” ต้องเป็นมากกว่าคำพูด—มันต้องเป็นการเรียกร้องให้ลงมือเพื่อความยุติธรรม การปกป้อง และความเป็นมนุษย์